

MPD บันไดขั้นแรกของชาวบ้านชาวพุทธ ผู้ แนวทางพระอริยะเจ้า

โดย กมลลาสน์ เทียนกัณฑ์เทศน์

๑. สารพื้นฐานที่พึงทราบ ความเป็นมาของ MPD

๑. ความสำคัญเป็นคุณยิ่งใหญ่เพียงแค่อะยพระนามพระพุทธเจ้า

*อทินนกะปุพพะกะพราหมณ์ทูลถามพระพุทธเจ้าว่า “พระสมณโคดม คนที่นึกถึงชื่อท่านอย่างเดียว ไม่เคยยกมือไหว้ ไม่เคยใส่บาตร ไม่เคยฟังเทศน์ ตายแล้วไปเกิดบนสวรรค์ มีบ้างไหม?

สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสว่า “ดูก่อน พราหมณ์ คนที่นึกถึงชื่อตถาคตอย่างเดียว ไม่เคยยกมือไหว้ ไม่เคยใส่บาตร ไม่เคยฟังเทศน์ ตายแล้วไปเกิดเป็นเทวดาอยู่บนสวรรค์ไม่ให้นับร้อยนับพัน แต่นับเป็นโกฏิ”...นี่เป็นมูลเหตุรากฐานประการแรก ของการปฏิบัติ MPD และมีมูลเหตุที่มานั้นๆ ดังต่อไปนี้

๒. การปฏิบัติ MPD ประหนึ่งได้แกะชายสังฆาฏิพระพุทธเจ้า

การปฏิบัติ MPD เป็นการภาวนาพระนามตามลมหายใจเข้าออก การภาวนาพระนามเป็นพุทธานุสสติกรรมฐาน และการรู้ลมหายใจเข้าออกเป็นอานาปานสติกรรมฐาน เป็นการปฏิบัติกรรมฐานถึง ๒ กองในเวลาเดียวกัน ยิ่งใหญ่มาก เป็นความฉลาดของหลวงปู่หลวงพ่อบุญคุณท่านสอนต่อกันมา พระพุทธเจ้าทรงมีพระดำรัสรับรอง ดังนี้

“ดูก่อน อานนท์ ผู้ใดแม้แกะสังฆาฏิตถาคตอยู่ แต่ไม่เคยเจริญพุทธานุสสติกรรมฐานผู้นั้นไม่ได้ชื่อว่าแกะสังฆาฏิตถาคต ดูก่อน...อานนท์ แม้ตถาคตมีชีวิตอยู่หรือนิพพานไปแล้ว หากผู้ใดเจริญพุทธานุสสติกรรมฐาน ...ผู้นั้นก็ได้ชื่อว่าแกะชายสังฆาฏิตถาคตอยู่”

บรรดาหลวงปู่หลวงพ่อบุญคุณทั้งหลายองค์กล่าวตรงกันว่า พุทธานุสสติกรรมฐาน ช่วยให้บรรลอรหันต์และเข้าพระนิพพานมากที่สุด มากกว่ากรรมฐานกองใดๆ

๓. พระพุทธองค์ทรงบอกพระอัครสาวกและพระอานนท์พุทธอุปัฏฐาก

พระพุทธองค์ทรงเห็นว่า ชาวบ้านมีการะกิจการทำงานหาเลี้ยงชีพหนักอยู่แล้ว เหน็ดเหนื่อยสาหัสตัวแทบขาดสำหรับผู้ใช้แรงงานเกษตรกร ข้าราชการลูกจ้าง เข้าไปเข็นกลับจะให้เข้าถึงพระธรรม โดยการปฏิบัติธรรมแบบนักบวชไม่ได้ พระพุทธเจ้าจึงเห็น ชาวบ้านก็สามารถเข้าถึงพระธรรมได้โดยการปฏิบัติแต่เพียงเล็กน้อย ก็มีผลมาก ทรงมีพระดำรัสรับรองไว้ดังนี้

*วาระหนึ่ง พระบรมโลกเชษฐตรีสแก่พระสารีบุตรความว่า “ดูก่อนสารีบุตร บุคคลหนึ่งมีจิตว่างจากกิเลสวันหนึ่งสักชั่วขณะจิตหนึ่ง เราขอกล่าวว่า บุคคลนั้นมีจิตไม่ว่างจากฉณาน”

*อีกวาระหนึ่ง สมเด็จพระจอมไตรตรีสแก่พระอานนท์ความว่า “อานันท์ ดูก่อนอานนท์ ผู้ใดทำจิตให้สงบเพียงชั่วข้างสับดีใบหู ทุกลมหายใจ ได้ทุกวัน ตถาคตกล่าวว่า ผู้นั้นมีจิตไม่ว่างจากฉณาน”

ทั้งหลายประการที่ยกมาเป็นที่มาของ MPD: Mind Power Development เป็นธรรมปฏิบัติที่สอดคล้องกันทุกศาสนา แต่สำหรับศาสนาพุทธนั้น MPD รับสาระหลักมาเต็มๆ คือนำคำสอนของพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติเต็มๆแบบคนหาเช้ากินค่ำ แปลว่า คนที่ไม่ค่อยมีเวลา ต้องปฏิบัติหน้าที่ความเป็นมนุษย์ ต้องอยู่ด้วยปัจจัยอย่างน้อยสี่...แล้วปัจจัยอื่นก็เพิ่มขึ้นมาสำหรับการดำรงชีวิตในโลกปัจจุบัน

จึงยืนยันตามที่พระพุทธเจ้ายืนยันว่า ผู้ปฏิบัติ MPD ตายแล้วไปสวรรค์แน่ *

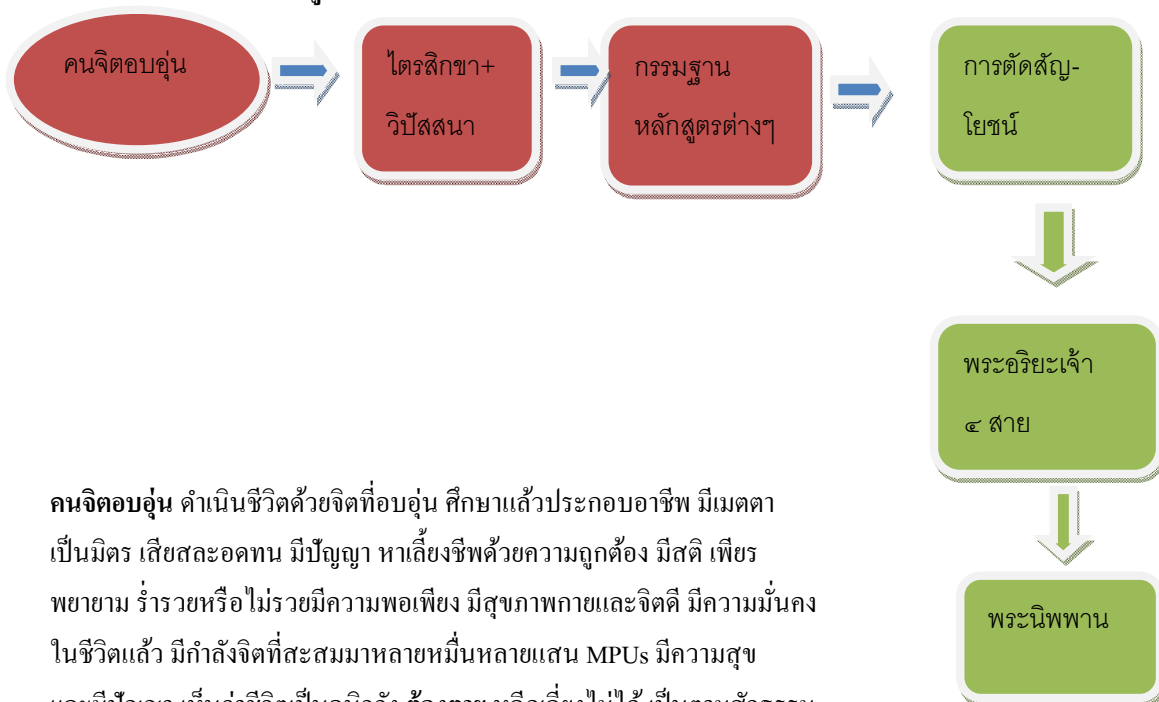
ผู้ปฏิบัติถึงจิตตอปูน ตายแล้วไปสวรรค์แน่นอน

ผู้มีจิตตอปูนและทรงฌานก่อนตาย ไปเป็นพรหมที่เทวดาทิ้งหลายเคารพแน่นอน

ผู้มีจิตตอปูนทรงกรรมฐาน ก็เป็นพระอริยะเจ้าก็เข้ากระแสพระนิพพาน เป็นพระอรหันต์ก็ถึงพระนิพพานจริงแท้ ...บรรดาหลวงปู่หลวงพ่อบุญคุณ กล่าวยืนยันไว้เช่นนี้

พระเดชพระคุณผู้ทรงคุณประมาณมิได้...ประทาน MPD มาให้ ได้วางเป็นแนวทางสู่เป้าหมายสูงสุดแห่งพุทธศาสนาบนเส้นทางของพระอริยะเจ้า ถึงพระนิพพาน อันเป็นธรรมอันสูงสุดแห่งพระธรรมวินัยของพระบรมสุมต อาศัยผนวกกันกับคำสอนของหลวงปู่หลวงพ่อบุญคุณที่สะสมมาเป็นเวลาหลายสิบปี รวมทั้งท่านที่ไม่มีร่างมนุษย์แล้วก็หลายท่าน สาละทั้งหมดล้วนอยู่ในกรอบพระโคตมปฏิทินทั้งสิ้น ไม่คิดเพี้ยนแต่ประการใด

๒. กรอบวิถีชีวิตสู่ความอริยะน่าจะเป็นเช่นนี้

คนจิตตอปูน ดำเนินชีวิตด้วยจิตที่ตอปูน ศึกษาแล้วประกอบอาชีพ มีเมตตา เป็นมิตร เสียสละอดทน มีปัญญา หาเลี้ยงชีพด้วยความถูกต้อง มีสติ เพียรพยายาม ร่ำรวยหรือไม่รวยมีความพอเพียง มีสุขภาพกายและจิตดี มีความมั่นคงในชีวิตแล้ว มีกำลังจิตที่สะสมมาหลายหมื่นหลายแสน MPUs มีความสุข และมีปัญญา เห็นว่าชีวิตเป็นอนิจจัง ต้องตาย หลีกเลี้ยงไม่ได้ เป็นตามสังขารที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้...ร่างกายนี้เป็นของเราชั่วคราว...ไม่มีสาระอะไร

ในที่สุดเราก็ต้องทิ้งร่างกายให้ร่างกายเนาเปื่อยผุพัง บวมเป่งแล้วก็แตกน้ำเลือดน้ำเหลืองน้ำหนองไหลออกมาพร้อมหนองที่ซ่อนไขยุบยับ...หมื่นที่สุด แม้จะถูกแดดเผาจนแห้งกรัง ...กลืนเหม็นสาบสาบก็ยังคงอยู่ บางท่านได้ยืนเสียบบอกอย่างไพเราะและทรงอิทธิพลยิ่งว่า “จงรู้ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธะเถิด...แล้วเธอก็ไม่ตาย” เพียงเท่านั้นจิตที่ตอปูนมากอยู่แล้ว ก็เห็นว่าตนเองพึงเข้าสู่อริยมรรค

ปฏิบัติ MPD ครั้งละ 5 นาที (หายใจเข้านี้กว่า “พุท” หายใจออกนี้กว่า “โธ”) วันละ 5 ครั้ง (ไม่น้อยกว่า 3 ครั้ง) ต่อเนื่องทุกวันไม่ขาด กำลังจิตจะสะสม ถ้าปฏิบัติวันละ 3 ครั้ง ก็สะสมกำลังจิตได้ 15 MPUs (Mind Power Unit) หรือถ้าปฏิบัติวันละ 5 ครั้ง ก็สะสมกำลังจิตได้ วันละ 25 MPUs

*ทำได้ทุกอิริยาบถ ไม่จำกัดสถานที่ แม้ในห้องสุชา บนเตียงคนไข้ยามเจ็บไข้ได้ป่วยก็หายเร็ว

จิตเริ่มตอปูนเมื่อสะสมกำลังจิต ตั้งแต่ 3,000 MPUs ขึ้นไป จะได้รับความสุขสดชื่น หลับหรือตื่นก็มีความสุข มีความอดทนสูงทำงานก็ไม่เหน็ดเหนื่อย เหมือนก่อน สุขภาพดีขึ้น โรคประจำตัวก็มีอาการทุเลา เช่นภูมิแพ้ ความดัน เป็นต้น

ที่ว่าปฏิบัติวันละ 5 ครั้ง ได้แก่ ก่อนนอน, ตื่นนอน, เข้าในที่ทำงาน, เที่ยง, เข็นก่อนออกจากที่ทำงาน

*การปฏิบัติ MPD ง่าย ไม่มีอันตรายใดๆ ไม่ต้องมีครูอาจารย์ เป็นครูอาจารย์ของตนเอง ไม่เมื่อย ไม่เครียด สบายๆ แต่คุณค่ามหาศาล ผู้ที่สะสมกำลังจิตได้ 3,000 MPUs จะรู้อย่างซาบซึ้ง อธิบายได้ชัดเจนที่สุด มั่นใจที่สุด เพราะฉะนั้น การคิดด้วยตนเองวิพากษ์วิจารณ์ก่อน ไม่เป็นผลดี ทดลองก่อนเกิดเพราะไม่มีอะไรเสียหายมีแต่ประโยชน์ เป็นการปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าที่บริบูรณ์ แล้ว สำหรับบรรพชาที่มิถุนาน้ำที่ และก็เป็นการปฏิบัติธรรมะโดยอีกด้วย***

2. ไตรสิกขา

อริยมรรค คือ ทางปฏิบัติ ทางเดียวมีองค์ประกอบแปดประการ สรุปย่อเป็น ไตรสิกขา คือ ศีล+สมาธิ+ปัญญา ก็ด้วยพื้นฐานของคนจิตตอป่วน มีศีลอยู่แล้วแต่ยังไม่ได้สมาทาน มีเมตตาธรรมอยู่แล้วในฐานะบรรพชา เพราะจิตตอป่วนไม่กล้าทำชั่วกำลังของเมตตาช่วยให้ศีลบริสุทธิ์มั่นคงปัญญาคือการครุ่นคิดก็มีกำลังเข้าพรหมวิหารธรรม ได้ เพราะพิจารณาเพียงเมตตาเท่านั้น ก็แล่นถึงกรุณา มุทิตา และ อุเบกขาธรรมได้ ด้วยปัญญา ก็ทราบทั่ว กิเลส เป็นเหตุกรรมชั่ว/บาปทั้งหลาย

เมื่อจะเข้าสู่ทางอันประเสริฐ ก็ต้องสมาทานศีลคือ ศีลห้า ซึ่งก็ไม่ยากอะไรเพราะเคยปฏิบัติจนเป็นนิสัย เป็นปกติอยู่แล้วแต่ยังไม่ได้สมาทานเท่านั้น เพียงสมาทานแล้วก็เป็นศีลสมาทาน

เข้าใจมรรคแปดเสียให้ถูก เราก็ต้องแปลใหม่ให้เป็นภาษาปัจจุบันจึงจะง่าย เป็นการดำเนินชีวิตของชาวพุทธ จะเข้าใจคำสอนของพระบรมศาสดาได้ ต้องเข้าทางนี้ ทางเดียวประกอบไปด้วยแปดอย่าง หรือต้องมีทั้งแปดอย่างจึงเป็นทางที่ถูกต้อง

- (1) สัมมาทิฐิ คือตั้งใจที่ดีที่ถูกต้องว่า “เราจะไม่ทำชั่ว/บาปทั้งปวง, ทำแต่ความดี/กุศล และต้องทำใจให้ผ่องแผ้วลดสิ่งที่ไม่ควรหมองคือกิเลส เรื่อยไปจนหมดสิ้นบริสุทธิ์”
- (2) สัมมาสังกัปปคือสำรวมใจได้แก่สำรวมความคิด (Thinking) ไม่ปล่อยให้หลงระเริงในกิเลสตัณหาอุปาทาน
- (3) สัมมาวาจาคือสำรวมในคำพูดให้อยู่ในกรอบสัมมาทิฐิมิแต่ประโยชน์ทั้งผู้พูดและผู้ฟัง
- (4) สัมมากัมมันโต ไม่กระทำให้ไม่ประพฤตสิ่งที่ไม่ดีมีศีลห้าประจำใจจึงอยู่ในกรอบของสัมมาทิฐิ
- (5) สัมมาอาชีโวคือประกอบอาชีพสุจริตไม่ผิดกฎหมาย อยู่ในกรอบของสัมมาทิฐิ
- (6) สัมมาวาจาโมคือมีความเพียรที่พอดีเต็มกำลังแต่ไม่เกินไปจนเจ็บป่วยอยู่ในกรอบสัมมาทิฐิ
- (7) สัมมาสติคือระลึกอยู่เสมอไม่พลาดพลั้ง (Mindfulness) ตั้งแต่สัมมาทิฐิจนถึงสัมมาวาจาโม
- (8) สัมมาสมาธิ เลือกรรณฐานปฏิบัติให้ถูกต้องกับจริต ทั้งหมดมี ๔๐ กอง ตามที่พระพุทธโสมสรวบรวมไว้ตามคัมภีร์วิสุทธิมรรค ไม่ต้องไปเพิ่ม มหาสติปัฏฐานเป็นกองที่ ๔๑ แต่อย่างไรแบบพม่า ฟังวางเฉยต่อกรรมฐานประยุกต์ที่พระภิกษุรุ่นหลังซึ่งอาจจะดีก็ได้ แต่เราไม่ควรรับ รับของพระพุทธเจ้าตรงๆมันใจกว่าแนวทางตามวิสุทธิมรรค พระภิกษุเป็นพระอริยะเจ้ามาแล้วมากต่อมาก แล้วจะเอาอะไรอีก หลวงปู่หลวงพ่อท่านกล่าวเช่นนั้น

เมื่ออริยมรรคทั้งแปดประการก็เกี่ยวข้องทั้งจำ พระพุทธองค์ทรงเข้าพระทัยในสาธุชนทั้งหลาย จึงสรุปเป็น “ไตรสิกขา” ง่ายกว่าเยอะ เราก็เอาที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้...พอแล้ว ไม่มีอะไรต้องพูดกันมากเสียเวลาปฏิบัติ

3. กรรมฐานหลักสูตรต่างๆและพระอริยะเจ้า ๔ สาย

กรรมฐาน โดยประเภท แยกประเภทมี ๒ ได้แก่ สมถกรรมฐาน และ วิปัสสนากรรมฐาน เมื่อปฏิบัติก็ปฏิบัติควบคู่กันวิปัสสนาช่วยรักษาสมถะ และสมถะช่วยวิปัสสนาให้เข้มข้นเกื้อกัน โดยลำดับทั้งสมถะและวิปัสสนา วิปัสสนาใช้กำลังความคิดตัดกิเลส และกำลังจิตหรือกำลังความคิดได้จากสมถะ การตัดกิเลสสามารถทำได้ ปฏิบัติได้ ๔ หลักสูตร หรือ ๔ แนวทาง หรือพระอริยะเจ้า ๔ สาย ดังนี้

(1) สุขวิปัสสะกะ(Suk-kha-vipas-saka)

(2) เตวิชโช (Te-vijjo)

(3) ฉฬภิญโญ(Chala-bhin-na)

(4) ปฏิสัมภिता (Pati-sam-bhida)

หมายเหตุ การเขียนภาษาปาลีด้วยอักษรโรมัน ก็เพื่อให้เป็น **International Pali** เพื่อภิกษุต่างชาติจะได้เข้าใจ ที่นี้ การเขียนโดยไม่แยกพยางค์ มันอ่านยาก ดังที่ ภิกษุศรีลังกา ภิกษุบังคลาเทศ ภิกษุอินเดีย ภิกษุไทยใหญ่ ท่านเขียนติดกันพริ๊ด ดังเช่น ปฏิจจสมุปบาท เขียนว่า **Paticcasamuppapada** กิ่งต้องค่อยๆ สดุดคำ/ผันเสียง ก็ซ้ำ ถ้ามกรเข้า ดังเช่นบทสวดมนต์ กว่าจะชินก็นาน จึงเห็นว่าการเขียนแยกพยางค์อ่านสะดวกกว่า เป็น **Paticca-samuppa-pada** อ่านง่ายกว่าเยอะ

4. แนวทางปฏิบัติ (Course of Practice)

***สุขวิปัสสะกะ(Suk-kha-vipas-saka)** ท่านที่ได้สะสมกำลังจิตมาเป็นหลายหมื่นหลายแสน MPUs มาแล้ว ก็ภาวนาจนจิตสบายแล้ว ก็ใช้วิปัสสนาพิจารณาร่างกายอีกไม่นานก็ต้องตาย (มรณานุสติ) ร่างกายนี้สกปรกมีอุจจาระ ปัสสาวะ น้ำเลือด น้ำเหลือง ...ไม่มีอะไรน่ารักเลย ความสวยความหล่อเหลาหาไม่ได้ ล้วนเป็นอสุชะ นำรังเกียจทั้งสิ้น ร่างกายนำรังเกียจจริงๆ...ร่างกายคนอื่นก็เช่นกัน **ไม่พอใจในร่างกายตัวเอง ไม่พอใจในร่างกายมนุษย์ ท่านว่าให้ทำเช่นนี้ บ่อยๆ สลับกับการถือกรรมฐาน พอชำนาญก็พิจารณาได้พร้อมๆกับการถือกรรมฐาน...ปฏิบัติเรื่อยไป ก็เลสก็เบาบางลงเรื่อยๆ** กิเลสหมดก็เป็นพระอรหันต์ **ไม่รู้ตัว รู้แต่ว่าสุขสบาย รู้ตัวเมื่อตาย** ผีสางเทวดา นรก สวรรค์ พรหม นิพพานไม่เคยเห็น **แต่** **เชื่ออย่างไม่สงสัยว่ามี...หลวงปู่หลวงพ่อบอกท่านอธิบายไว้เช่นนี้**

นับว่าปฏิบัติสมณะไม่เกิน 25 % ปฏิบัติวิปัสสนา มากกว่า 75 %

ว่ากันสั้นๆตัดสัจจะ/สังโยชน์ ข้อแรก สักกายทิฏฐิขาดสับันหมดจดเมื่อไร ก็เล่นถึงตักอวิชาพันที่ท่านก็เป็นพระอรหันต์

***เตวิชโช (Te-vijjo)** มีจิตที่อบอุ่นแล้วประสงค์จะรู้เห็นบ้างเป็นเครื่องยืนยัน ว่าตัวเองเข้าถึงคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพียงไร อยากรู้เห็นบ้างเป็นกำลังใจ **ไม่รู้**นรกสวรรค์ แล้วจะไปเทศน์บอกชาวบ้านได้อย่างไร...อวยชาวบ้าน ท่านก็เลือกกรรมฐานอันเป็นพื้นฐานที่ทำให้เกิด **ทิพพจักขุญาณ** อันมีหุทิพย์ตาทิพย์ แล้วความสามารถอื่นก็ตามมา กรรมฐานกองนั้น ได้แก่กสิณแสงสว่าง กสิณสีขาว กสิณไฟ... ปฏิบัติจนถึงขั้น **อัปปนาสมาธิ (Appana-sa-madhi)** ในกสิณกองใดกองหนึ่ง ดังกล่าว แล้วฝึก จนได้วิชาสาม ได้แก่ (1) **ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ (Pubbe-niva-sanus-sati Nana)** ระลึกชาติก่อนๆของตนเองเกิดมาเป็นอะไรทุกข์ยากอย่างไร บางชาติสุขอย่างไรก็ตาย...เกิดเมื่อหน้าการเวียนว่ายตายเกิด, (2) **จตุปปาตญาณ (Cutu-papata Nana)** รู้ว่าคนหรือสัตว์ก่อนเกิดมาจากไหน ตายแล้วไปไหน มีบุญบารมีเพียงไร, (3) **อสาวิักขยญาณ (Asavak-khaya Nana)** มีความรู้ที่จะทำกิเลสให้สิ้นไป ตัดได้เพียงไร พระพุทธองค์จะเสด็จมารับรอง เช่น **“บัดนี้เธอบรรลุเป็นพระอรหันต์จีณาสพแล้วนะ”** ญาติโยมมีปัญหา ก็สามารถสงเคราะห์ญาติโยมได้ ท่านยืนยัน สวรรค์ นิพพานได้เพราะท่านรู้เห็น

สมณะมากกว่า 25 % วิปัสสนาน้อยกว่า 75 %

ฉฬภิญโญ(Chala-bhin-na) **ผู้ที่มีจิตที่อบอุ่นแล้ว** ประสงค์ที่จะเพิ่มพูนความสามารถ ที่เรียกว่า**อิทธิฤทธิ์** เป็นฤทธิ์ที่มีอำนาจสูง เห็นอภินิหารต่างๆ เป็นประโยชน์เพื่อป้องกันตนเองและผู้อื่นได้โดยธรรม เป็น **อภิญญาสมาบัติ** อันมีอำนาจฤทธิ์สูง เหาะเหินเดินอากาศ ดำลงไปใต้น้ำดูค่าน้ำเย็น เนรมิตกายตนเองได้มากมายตามปรารถนา รับนิมนต์ไว้หลายบ้านหลายจังหวัดในเวลาเดียวกัน ก็สามารไปได้ อำนาจฤทธิ์ในการป้องกัน หลวงปู่หลวงพ่อบอกท่านบอกว่าพระพุทธองค์เคยตรัสไว้ ความว่า **“กองทัพพันหมื่นแสน ก็ไม่สามารถทำลาย พระอภิญญาเพียงรูปเดียวได้”**

หมายความว่า พระอภิญาเพียงรูปเดียวก็สามารถเอาชนะกองทัพหมื่นแสนได้ มีท่านหนึ่งเป็นฆราวาสอธิบาย ขยายความว่า ไม่ได้ไปเช่นฆ่าทหารให้ล้มตายนะ ท่านสามารถทรมาณเหล่าข้าศึกให้ยอมจำนนได้ เช่น กองทัพข้าศึกมาสังก แสนคน ท่านก็เนรมิตกายท่านสักหมื่นสองหมื่น แล้วเดินไปให้ข้าศึกฟันเล่น ให้ข้าศึกฟันเหมือนฟันไปถูกหิน...ไม่ระคาย ผิวแต่อย่างใด หรือให้ข้าศึกยืนแข็งที่อ...ไม่อาจเคลื่อนไหว พระอภิญาที่ทำได้ ข้าศึกก็ยอมสยบเอง

นึกถึงหลวงปู่แห่มวัดท่าตาล...จ. ภูเก็ต ท่านป้องกันไม่ให้โจรสลัด (อั้งยี่) มายึดเกาะภูเก็ต ท่านนั่งเสถียรลูกศิษย์ หามไป ประจันหน้ากับข้าศึก เพียงท่านใช้ไม้เท้าของท่านกระทบพื้นดินเพียง ๓ ครั้ง พวกโจรสลัด ตาถนด้วยความกลัว สุดชีวิต วิ่งหนีลงเรือไปแล้วไม่กลับมาอีกเลย เล่าลือไปถึงพ่อค้าเรือสำเภามาค้าขายกับไทย บอกว่า “ทหารไทยร่างกาย ใหญ่โตน่ากลัวมาก” เข้าใจว่าหลวงปู่แห่ม ท่านทำให้พวกโจรสลัด เห็นเช่นนั้น ทั้งที่มีคนห้ามเสถียรและผู้ติดตามไม่กี่คน

อภิญาสมาบัติ มีได้ ๒ ระดับ ระดับแรก เรียกว่า**อภิญาโลกีย์** ยังไม่ตัดกิเลสเป็นพระอริยะเจ้า ระดับสูงเป็น **อริยะอภิญา**คือเป็นอภิญาและเป็นพระอริยะเจ้า (ตั้งแต่พระโศคาบัน ถึง อรหันต์) อานาจอภิญาไม่เสื่อมสลาย แต่ อภิญาโลกีย์เท่านั้นที่เสื่อมสลายได้ ดังเช่น เทวทัตเหาะไปหาเจ้าชายอชาตศัตรู แล้วคิดแผนให้เจ้าชายจับพระเจ้าพิมพิสาร มาเสียแล้วขึ้นครองราชย์แทน ส่วนตนนั้นจะฆ่าพระพุทธเจ้าเอง ตกลงเสร็จ ขากลับก็ไม่สามารถเหาะได้ โศคยังแข็งก็ไม่ ขึ้น ต้องเดินกลับเอง อานาจอภิญาโลกีย์สลายได้เพราะกิเลสเข้าครอบงำ ด้วยประการฉะนี้

มีปัญหากล่าวว่า ที่พระพุทธศาสนาเสื่อมไปจากอินเดีย มหาวิทยาลัยสงฆ์อันรุ่งเรือง พระภิกษุถูกฆาตกรรมหมดสิ้น ลัทธิศาสนาอื่นเบียดเบียนจึงเสื่อมสลาย ทำไม พระอภิญาจึงไม่ป้องกันรักษาพระศาสนาเล่า?

คำตอบว่า ความเห็นนอกคติทางพุทธศาสนาที่ว่ากันไป ความจริงแล้ว ก็เป็นตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ก่อนเสด็จดับขันธเข้าพระนิพพาน ได้ตรัสไว้ความว่า...

“ไม่มีผู้ใดทำลายพระสัทธรรมของตลอดได้ นอกจาก ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ก็พุทธบริษัทสี่นี้แหละจะเป็นผู้ทำลาย!”

พิจารณาแล้ว ก็เห็นว่า พระภิกษุนั้นแหละเป็นผู้ทำลายพุทธศาสนา บวชเข้าไปแล้วไม่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัย ไม่พัฒนาตนเองให้เป็นสงฆ์แท้ เป็นสมมติสงฆ์อยู่ระยะหนึ่ง หลังจากนั้นก็ขาดจากความเป็นสงฆ์ เห็นว่าพระธรรมวินัยเป็น วิชาการ ดังเช่นวิชาการทั้งหลาย เรียนท่องเรียนจำ แล้วก็เอาไปเทศน์เรียกศรัทธาต่างๆที่จิตไม่มีธรรม ชาวบ้านรับฟังก็เสื่อม ศรัทธา ไม่เป็น “**สัตถุโลก**” สวดเป็นแต่ไม่ปฏิบัติ คำสอนคำเทศน์จึงไม่มีน้ำหนัก พรหมณ์หรืออินดู เขาสอนให้คนผสม พันธุ์กันมากๆ จะได้มีพลเมืองมาก ทหารก็มากประเทศจะได้อย่างใหญ่ คนนิยม พระภิกษุในพุทธศาสนาที่เอาบ้าง คิดเองเออเอง เกิดนิกาย**พุทธตันตระ (Buddha-tantra)** ศีลสมาธิปัญญา ไม่มีแล้ว จะร่วมเพศผสมพันธุ์กันอย่างเดียว ทำภาพ/รูปปั้น พระพุทธรูปร่วมเพศกับสตรี...อย่างบัดสีบัดเล็ง ทำพระพุทธรูปแบบจับมือทำต่างๆเรียกว่า **Mudra**...เดิมนั้นมีความหมาย อยากร่วมเพศ ชวนร่วมเพศ ทำพระพุทธรูปท่าทางนวยนาฏ ไทยก็ทำเหมือนกัน ทำท่าทางให้เป็นกระเทยก็มี...แต่นึกว่าเขา ทำด้วยความเคารพ

“เราก็อหวิ...และจิตของเราอหวิเลยรูปปั้นนั้นๆไปถึงพระพุทธเจ้ากุศลของเรา ๑๐๐ เปอร์เซนต์เต็มเปี่ยม” ...ทั้งนี้ เพราะเรามี MPD เราจึงมั่นใจและเข้าใจ

ไทยโบราณ(เจ้าภาพ) ก็ทำบ้างอ้างเป็นพระพุทธรูป ...ทำรูปพระพุทธรูป ห่มพระจีวรเปิดนม ไว้ผมมวยผมจุก อ้างคันธารารูป ป่าละบ้าง บางคนไปถึงเมืองอินเดีย โคนหลอกให้ซื้อรูปนารายณ์ คิวะบ้าง เอามาบูชา...แต่ใจเขานึกว่าบูชา พระพุทธเจ้า...เขาก็ได้บุญ เป็นเรื่องอนุโมทนาได้นะ ไม่ว่ากัน

โชคดีของไทยที่มีพระอริยะเจ้าจึงยังทรงพุทธศาสนาได้บริบูรณ์ แม้จะเป็นส่วนน้อยก็ครอบคลุมส่วนใหญ่ได้ ยังมี นายสังกรจารย์ เขียนคัมภีร์ บอกว่า **พุทธเจ้าคือนารายณ์อวตารมาเกิดเป็นพุทธเจ้า** ภิกษุสมัยนั้น ปัญญาน้อย เพราะขาด

ไตรสิกขา หมดปัญญาได้ตอบแก้ไข ความขี้หนึ่ทำให้คนอินเดียมาอ้างถึงปัจจุบัน...ให้เห็นว่า นารายณ์ผู้ยังเสพงามอยู่นั้น มีความดีเหนือพระพุทธเจ้า เป็นมัจฉาทิฎฐิเต็มร้อยนำเวทนา

มหาวิทยาลัยสงฆ์โค้งคังมี ๗ แห่ง (Nalanda, Valabhi, Vikrama Sila, Odantapuri, Jagaddala, Somapura, Takka-sila) มีพระภิกษุเป็นนั้กศึกษาแห่งละเป็นหมื่นรูป ก็สอนเรียนกันแบบท่องจำ (Rote Learning) ส่วนธรรมเนียมปฏิบัติคือกรรมฐานเว้นไว้ก่อน จึงขาดพระอริยเจ้าผู้ทรงคุณ กองทัพอิสลามยกมา ถูกฆ่าเรียบเผาทั้งอีกต่างหาก การตระบัดสัตย์ ต่อคำสัญญา ณ วันบวชที่ว่า “ข้าพระเจ้าขอรับผ้ากาสาวัสพัสตร์ เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง” จึงผลดั่งนั้น แม้ชีวิตตนเองก็เอาไม่รอด

สรุปพุทธศาสนาเสื่อมจากอินเดียเพราะไม่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัย จึงต้องเสื่อมสลายไป ปัจจุบันกำลังฟื้นฟูขึ้นใหม่ หัวใจของพุทธธรรม คือธรรมปฏิบัติ หากไม่มี...ก็ถือว่ายังไม่มีพุทธศาสนา เป็นได้แค่ฆรมหรือสมาคมพุทธเท่านั้น

การปฏิบัติเพื่อให้ได้อภิญญา หลวงปู่หลวงพ่อบอกไม่ยาก ปฏิบัติให้ทรงฌาน ๔ อันเป็นฌานสูงสุด ในกสิณทั้ง ๑๐ กอง นิมิตของฌาน ๔ ทั้ง ๑๐ กอง เหมือนกัน คือ เป็น ปรกาศพริก ทุกกอง แล้วต่อมาก็ฝึกอิทธิฤทธิ์ (๕ อย่าง) ตัดกิเลสเป็นพระอริยะเจ้า รวมเป็น ๖ ความสามารถ จึงเรียกว่า อภิญญา ๖

ท่านว่าพระอภิญญา ปฏิบัติสมณะเข้ม เท่ากับวิปัสสนา แบบ ๕๐ ต่อ ๕๐

*ปฏิบัติสมาธิ (Pati-sam-bhida) ท่านปฏิบัติสมณะเข้มมากกว่า พระอภิญญา และวิปัสสนาก็เข้มเพื่อเกื้อกูลกัน และกันให้ทรงอยู่ได้และตัดกิเลสได้สิ้น ทรงกสิณ 10 กอง ถึงฌาน ๔ แล้วยังไม่พอ เพิ่มอรุปรฌานอีก ๔ และกัทรฌาน ๔ ในอรุปรฌานด้วย รวมเรียกว่า สมบัติแปด

มีฤทธิ์เหนืออภิญญา เข้มกว่า และยังมีบรรลุลคุณธรรมพิเศษ อีก ๔ ประการได้แก่

1. แดกฉานในอรรถ อุปมาดั่งมีคนมาอ่านหนังสือให้ฟังสัก ๑๐๐ หน้า ท่านก็จดจำได้หมด และ อธิบายความหมายอย่างลึกซึ้งอีกด้วย
2. แดกฉานในธรรม แดกฉานในพระไตรปิฎก แม้ไม่เคยอ่านสักตัวก็รู้แจ้ง
3. แดกฉานในภาษา รู้ทั้งภาษาคนภาษาสัตว์ โดยไม่ต้องเรียน
4. แดกฉานในปฏิภาณ ตอบปัญหาทุกอย่างได้ ไม่มีจนแต้ม จนปัญญา

หมายเหตุ การปฏิบัติกรรมฐานทุกหลักสูตร ต้องมีครูอาจารย์ที่รู้จริงเป็นครูอาจารย์ คนที่จิตตอบุ่นจะมีปัญญาเสาะหาอาจารย์ของตนได้อย่างเหมาะสม และได้ครูอาจารย์ที่ดีจริง

5. การตัดสังโยชน์ หรือ สัญโยชน์

สัญโยชน์เป็นมาตรการสำคัญในการวัดความเป็นพระอริยะเจ้าระดับไหน โสดาบัน, สกิทาคามี, อานาคามี, หรือพระอรหันต์ ที่พื้่นนำมาพิจารณา ของผู้ปฏิบัติธรรม นอกเหนือจากคุณสมบัติตามหลักสูตรที่กล่าวแล้วทั้ง ๔ หลักสูตร

สัญโยชน์ คือกิเลสที่ผูกร้อยรัดสัตว์ (สรรพสัตว์, มนุษย์, เทวดา, พรหม ถึงพรหมชั้น ๑๑ซึ่งอยู่ในวิภวัญ) มี ๑๐ ประการ คือสิ่งต้องตัดทำลาย ดังนี้

1. สักกายทิฎฐิ(Sakkaya-ditthi) ยึดมั่นถือมั่นในร่างกายของตน
2. วิจิกิจฉา (Vici-kic-cha: Doubt in Buddha) สงสัยในพระรัตนตรัย, ในคำสอนของพระพุทธเจ้า
3. สิลัพพตปรามาส (Si-lab-bata-pra-masa) ไม่มั่นคงในศีล ศีลห้าเท่า ๆ ละ
4. กามราคะ (Kama-raga) ตัดใจในกามคุณ
5. ปฏิกษะ (Patiga) ความหงุดหงิด กระทบกระถัง ความขัดเคืองใจ
6. รูปราคะ(Rupa-raga) ความยึดติดในรูป ทั้งรูปในรูปธรรม และรูปในนามธรรมคือ สวรรค์ พรหม และรูปในรูปฌาน.

7. อรูปราคะ (Arupa-raga) ความยึดติดในสิ่งที่ไม่มีรูป รวมทั้งอรูปฌาน
8. มานะ(Mana) ความถือตัวถือตน
9. อุทธัจจะ (Uddhac-ca) ความฟุ้งซ่าน
10. อวิชชา (Avijja) ความโง่ความหลง

*มีสังโยชน์ ๑๐ ในอภิธรรมความหมายโดยรวมแล้วเท่ากัน ไม่แตกต่างโดยธัมมะ มีคำที่แตกต่างกันออกไป เช่น ความเห็นที่ผิด, ภวราคะคือความติดใจในภพที่เกิด, อริสสา ความริษยา, มัจฉริยะความตระหนี่

เกณฑ์การปฏิบัติ หรือตัดสินความเป็นพระอริยะเจ้าตามตำรา

-พระโศดาบัน ตัดสังโยชน์ ๓ ข้อแรกได้ ไม่มีโอกาสตกอบายภูมิอีกแล้ว แบ่งได้เป็น ๓ ระดับ

- (1) สัตตักขัตตุง (Sattak-khattum) โศดาบันขั้นต้นมาเกิดใน โลกมนุษย์ได้ไม่เกิน ๗ชาติ
- (2) โกลังโกละ (Kolan-kola) โศดาบันขั้นสูงขึ้นกลับมาเกิดใน โลกมนุษย์ได้ไม่เกิน ๓ชาติ
- (3) เอกพิชี (Eka-biji) พระโศดาบันขั้นสูงสุด มาเกิดใน โลกมนุษย์ได้ไม่เกิน ๑ชาติ

-สัททิกามี ตัดสังโยชน์ ๓ ข้อแรกได้ แต่เข้มข้นกว่า โศดาบันเอกพิชี แต่สามารถกลับมาเกิดใน โลกมนุษย์ได้ไม่เกิน ๑ชาติ

หมายเหตุ ทั้งพระโศดาบัน และพระสัททิกามี มักไม่ยอมกลับมาเกิดอีก ขอบำเพ็ญต่อเข้าพระนิพพานเลยก็มี...

เพราะเข็ดหลาบในความเป็นมนุษย์

-อนาคามี ตัดสังโยชน์ ๕ ข้อแรกได้ ไม่กลับมาเกิดใน โลกมนุษย์อีกแล้ว บำเพ็ญบารมีต่อเข้าพระนิพพานไปเลย

-อรหันต์ ตัดสังโยชน์ได้สิ้นทั้ง ๑๐ ประการ อย่างบริสุทธิ์หมดจดทุกประการ

6. การตัดกิเลสที่ปฏิบัติจริง

ที่จริงในการปฏิบัติกรรมฐานอย่างเป็นพิธีการ วันละครั้งใช้เวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง ทุกครั้ง หลังจากสวดมนต์ให้ว้พระสมათานพระกรรมฐาน แล้วก็นั่งสมาธิสำรวมใจ พิจารณาว่าร่างกายนี้สกปรก ทั้งของเราและคนอื่น ไม่มีอะไรนำยินดี ตัวเราต้องตายร่างกายเราต้องสลายไป ร่างกายนี้เราต้องทิ้ง...นี่แหละหลวงปู่หลวงพ่อบอกว่าเป็นการตัดร่างกายเบาๆ หรือตัดขั้น ๕ นั้นแหละ ตัดเท่านี้พอใช้เวลาสัก 1-2 นาที แล้วปฏิบัติกรรมฐาน อย่างนั้นนานมันเมื่อย ประมาณสัก 20 นาที ลูกขึ้นสำรวมใจ จับลมหายใจ เดินจงกรมกำหนดจิตรู้ตัวทั่วพร้อม เดินก้าวสบายๆ อาจ ไม่ยอมยั้งยืนยาดให้รำคาญ ประมาณสัก 20 นาที แล้วก็เข้าที่...กราบพระ อุทิศส่วนกุศล สิริรวมเวลาประมาณ 1 ชั่วโมง...พิธีการวันละเท่านี้ก็พอ

คนเมื่อยังไม่ตายไม่เจ็บป่วย ก็ต้องทำมาหากิน การกิจอันเป็นประโยชน์ทั้งตนเองและครอบครัว ก็ต้องทำงาน เมื่อแก่เฒ่าอยู่กับลูกหลาน หรือไม่ว่าอยู่ที่ไหนกับใคร ก็อย่าให้เขารำคาญ สำหรับคนจิตอ่อน เป็นพื้นฐานก็ไม่ต้องพูดกันเขา ปฏิบัติตัวถูกต้อง อยู่ที่ไหนก็อำนวยความสะดวกทั้งตนเองและผู้อื่น

ที่เขียนบอกนี้...ก็เพื่อคนที่จิตยังไม่อ่อน เผลอใจได้มาอ่าน ก็เป็นข้อมูลสำหรับอนาคตของเขาถ้ามีโอกาสเท่านั้น และเป็นประโยชน์ แก่นักพหุสูติ หรือ Scholar เท่านั้น

MPD ก็ต้องทำ อย่างน้อย 3 ครั้ง อย่างเป็นทางการที่เคยทำมา เวลาประกอบกิจการงาน บางครั้งก็ผลอกภวานานับว่าดีขอเชื่อม การงานก็มีประสิทธิภาพด้วย อย่างนี้ท่านว่าทำงานด้วยจิตที่เป็นฌาน MPD จะช่วยรักษาฌานสมาบัติไม่ให้เสื่อม บางท่าน ได้ทิพพจักขุญาณในขณะที่เดินจงกรมก็มี นึกถึงใครก็เห็นหน้าเลย ทำอะไรอยู่ก็รู้ ทดสอบได้โดยโทรศัพท์ถามดู อย่างนี้หลวงปู่หลวงพ่อบอกว่า ไม่เสื่อมหรือเสื่อมยากมาก

เมื่อจิตถึงฌาน ๔ ก็มีความชำนาญ เพียงตั้งจิตหายใจเข้ายังไม่ทันสุดเต็มปอด จิตก็ทรงฌาน ๔ แล้วต่อไปก็ทดลอง อธิษฐานจิตว่าจะทรงฌาน ๔ ตั้งแต่ 6 โมงเย็น ถึง 6 โมงเช้า ก็ทำได้ 6 โมงเช้าถึงรู้สึกตัว ลืมตา ในจิตและความรู้สึกมันเป็บเดียว... ท่านบอกอย่างนั้น

การพิจารณาตัดขั้น ๕ ก่อน ทำกรรมฐานทุกครั้ง ... นั่นคือตัดสักกายทิฏฐิ สังโยชน์ข้อ ๑ นั้นเอง ตัดวันละครั้งทุกวัน พอจิตจับเพียงพอว่าต้องตาย ไม่คลายเคลื่อน ความสุขความอึดอึดเกิดขึ้น ไม่ละเมิดศีลอยู่แล้วตั้งจิตบอ้อน เคารพพระพุทธเจ้าจริงใจแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว ความเป็นพระโสดาบันเกิดขึ้นทันที ไม่ต้องตัดถึง 3 ข้อแต่อย่างใดมันเป็นอัตโนมัติ ที่ว่าต้องตัด 3 ข้อนั้นเป็นเกณฑ์การพิจารณาเฉยว่าใช่หรือไม่ใช่ เท่านั้น

การตัดสังโยชน์ ตัดเพียงข้อแรกแล้วมันเล่นไปถึงข้อ ๑๐ คือตัดอวิชชาด้วย อย่างอัตโนมัติ สำหรับชาวพุทธ ผู้ปฏิบัติ MPD มีพลังจิตถึงระดับบอ้อนเป็นพื้นฐาน

พระโสดาบัน ตัดสักกายทิฏฐิ แค่ ต้องตาย ยังแต่งงานมีลูกหลาน เขาไม่พลาดเรื่องศีล ๕ ทั้งโสดาบันขั้นตัดสักขัตตุง และโกลังโกละ

ถ้าตัดขั้น ๕ มากขึ้น ก็เป็นพระโสดาบันเอกพิชิ ก็ถึงขั้นไม่เสพกาม ดังเช่น พระมหากัสสปะ เมื่อยังไม่ได้บวช กับท่านพระภิกษุณิภัททกปิลาณี ก่อนที่จะออกบวชนั้นท่านเป็นสามีภรรยาท่านเป็นชายหนุ่มหญิงสาวที่รูปร่างที่สุดที่ร่ำรวยที่สุด ท่านเป็นสามีภรรยาแต่ในนามไม่เคยถูกต้องร่างกายกันแบบสามีภรรยา หลวงปู่หลวงพ่อบอกท่านสันนิษฐานว่า ทั้งสองท่านคงเป็นพระโสดาบันขั้นเอกพิชิ ตั้งแต่สมัยพระพุทธกัสสปพุทธเจ้าแล้ว มาเกิดเป็นชาติสุดท้าย ตามที่อธิษฐานไว้ว่าขอมาเกิดเป็นพระมหาสาวก ผู้เอตทัคคะด้านธุดงค์วัตร

เมื่อตัดสักกายทิฏฐิมากขึ้นไปอีก ก็เป็นพระสกิทาคามี ก็ไม่เสพกาม

และเมื่อตัดสักกายทิฏฐิ มากขึ้นไปอีก ก็เป็นพระอานาคามี หากตายก็ไปเกิดเป็นพรหมชั้นที่ ๑๒-๑๖ ตามกำลังความเข้มของจิตไม่กลับมาเกิดในโลกมนุษย์อีก บำเพ็ญต่อเข้าพระนิพพานไปเลย

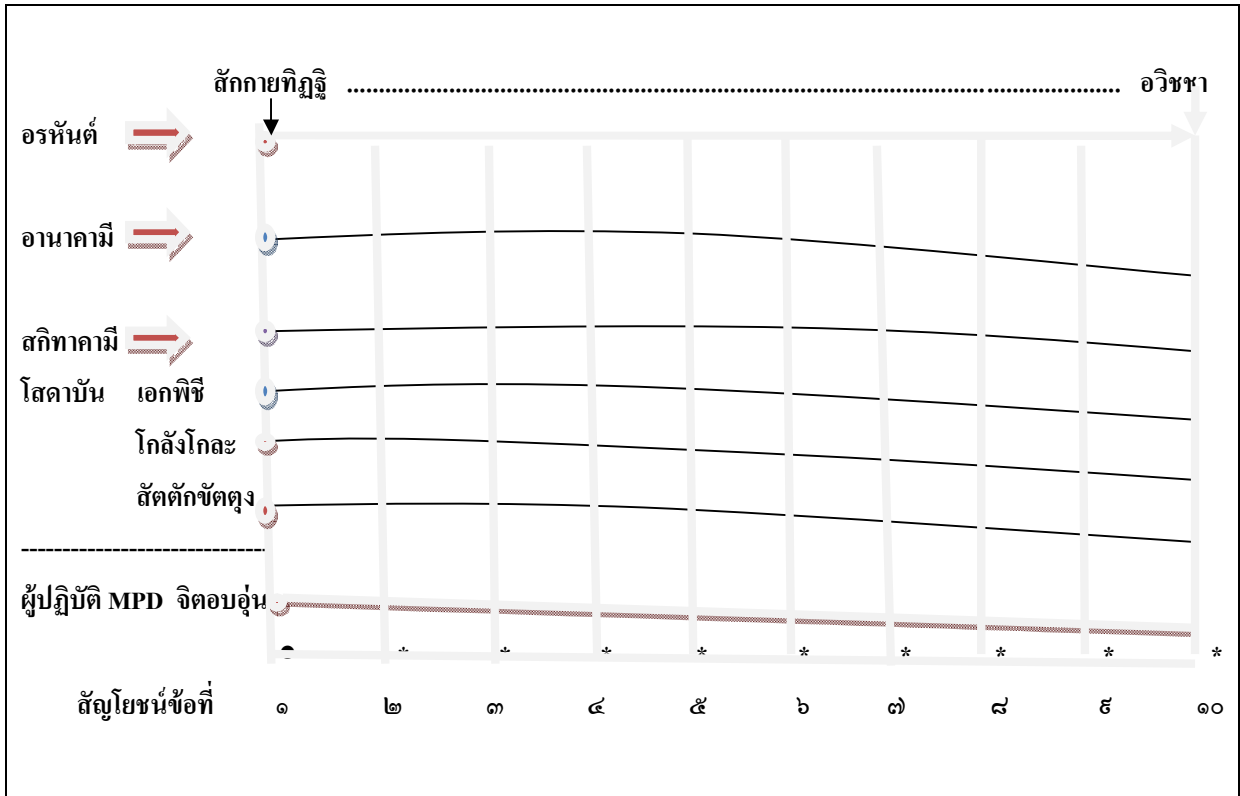
ตัดสักกายทิฏฐิหมดจดมีดวงจิตส่องใสเป็นประกายพริ้ว ก็เป็นพระอรหันต์ถึงพระนิพพานพอดี

ฟังหลวงปู่หลวงพ่อบอกท่านอธิบาย รู้สึกว่าง่ายจัง เพราะท่านบรรลุแล้วเป็นพระปฏิสัมภิทา เป็นพระอภิญญา เป็นอย่างน้อย จะเทศน์จะสอนอะไรช่างง่ายเสียจริงๆ ความจริงเป็นของยากของมนุษย์ที่เกิดมาในโลกนี้ หลวงปู่หลวงพ่อบอกท่านกำลังใจว่า ไม่มีอะไรยากเกินความสามารถของมนุษย์ พอเราแย้งว่าเรามีที่สะสมมาแต่ชาติปางก่อนน้อย จะทำอะไรก็ลำบาก ท่านก็ว่าคิดอย่างนี้ก็เป็นสัตว์นรก สงสัยท่านจะดำ...คงไม่ใช่ขมแน่ ทำทางง ท่านก็ว่า บรรดาหลวงปู่หลวงพ่อบรรดาคณะท่านเอาชีวิตแลก ไม่ได้ก็ขอตายทั้งนั้น ...แล้วท่านก็มาเป็นพระทองคำให้เรารับได้ แล้วแก/คุณ/อาจารย์/ ตามถนัดของแต่ละรูป เอาอะไรไปแลก ผู้เขียนก็เปลี่ยน...เข้าดวงจิต ใ้อ่อน...เรายังอ่อนอยู่มาก ทั้งวิริยะ ขันติ และ ปัญญา

“อาจารย์มีปัญญา รู้มาก ก็บอกไป เป็นธรรมดาคนนะ คนที่จะนิพพานชาตินี้ก็มิหวัง ถ้าตั้งใจ ...”

ท่านผู้อ่านอาจจะงบบ้างสำหรับท่านที่จิตยังไม่บอ้อน เพื่อให้แจ่มแจ้งมากขึ้น ขอสรุปนำเสนอเป็นกราฟให้บันลือไปในสากลจักรวาลดังนี้

ในทางปฏิบัติจริง ก็ตัดร่างกายนี้เท่านั้นคือสักกายทิฏฐิ แล้วเล่นถึงสังโยชน์ตัวสุดท้ายเลย พระพุทธเจ้าทรงสอน
 ง่ายมาก ผู้คนที่บรรลุนั้นง่าย ที่ง่ายที่สุดสั้นและเร็วที่สุดคือ “พาหิยะ...เธออย่าสนใจในรูป” เพียงเท่านั้น ท่านพาหิยะ ก็
 บรรลุพระอรหัตต์ทันที หลวงปู่หลวงพ่อบอกว่า ธรรมปฏิบัติของพระพุทธง่ายและสั้นเสมอ ไม่มีอะไรยาก...เราก็เชื่อ ก็
 ท่านบรรลุแล้วนี้ แม้ท่านสอนเองก็สอนสั้น นิ่งฟังไม่เมื่อยหรอ และก็มีผลจริง

ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนยาวละเอียดลึกซึ้งคัมภีรภาพนั้น พระพุทธองค์ทรงกำหลาบ ผู้คงแก่เรียนเช่นผู้จบไตรเพท
 อันยี่ดยาวซับซ้อน พระพุทธองค์ทรงกระหนาบด้วย พระอภิธรรมที่ละเอียดซับซ้อนยิ่งกว่าและก็เป็นสังฆธรรม ไม่เพื่อเจ้า
 ดังคำสอนของเจ้าสำนักทั้ง ๖ คน เป็นเดิรถีย์ ได้แก่ ปุณณะกัสสปะ, มกขลิโคศล, อชิตะเกสสัมพล, ปกุทธะกัจจายนะ, สัน
 ฑ์เวฬุวัฏฐะบุตร, และ นิครนถ์นาฏบุตร ที่คนอินเดียถือเป็นปรัชญา เรียนกันอธิบายกันเป็นวรรคเป็นเวร ฟังแล้วดูเหมือนจริง
 แต่ไม่จริงมีเหตุมีผล(ตรรกะ)แต่ล้มเหลวทั้งหมด เพราะไม่เป็นสังฆธรรมแต่ประการใด นำไปสู่อบายภูมิทั้งสิ้น พระพุทธเจ้า
 มาตรัสรู้ในโลกนี้เป็น 1,000 องค์ แล้ว สันฑ์เวฬุวัฏฐะบุตรจึงได้ขึ้นมาจากอเวจิมหานรกคนเดียว อีก 5 คนต้องรอต่อไป อีก
 นานนัก (พระพุทธเจ้ามาตรัสถึง 2,000 องค์)

พระโสดาบันประเสริฐกว่าพระเจ้าจักรพรรดิ

พระพุทธเจ้าทรงสรรเสริญ พระอริยะเจ้าขั้นต้นคือพระโสดาบัน มีความประเสริฐกว่าพระเจ้าจักรพรรดิ เพราะ
 พระเจ้าจักรพรรดิยังเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เป็นหมื่นเป็นแสนชาติ ทุกข์ทรมานนานนักหนา พระโสดาบันนั้นแม้ยัง
 ไม่ได้บวชพระพุทธองค์ทรงนับว่าเป็นพระ ไม่มีโอกาสไปอบายภูมิ แล้วเกิดอีกไม่เกิน ๗ ชาติ ก็เข้าพระนิพพาน
 พระโสดาบันครั้งตายก็ต้องไปสำนักพระยายมราช ไม่เป็นภาระท่านพระยายม ตายปุ๊บ อุบัติไฉวรรัศมีมานทองคำประดับ
 ด้วยอัญมณี ๗สีอันโอฬาร ทันทึมีความสุขตลอด...จะไม่สุขก็ตอนจะจุติ (ตาย-เทวดา)

ขอท่านที่มีจิตอบอุ่นแล้ว จงมีกำลังใจบำเพ็ญเพียร เข้าสู่ทางของพระอริยะเจ้า มีพระโสดาบันเป็นอย่างน้อยทุกท่าน เทอญ
 ขออุทิศถวายกุศลความดี เป็นพุทธบูชา ธรรมะบูชา บูชาพระอริยะเจ้าทุกพระองค์แต่ครั้งพุทธกาล จนถึงปัจจุบัน..สาธุๆ

จาก MPD Information Center,

ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมฯ, มจร.